

סיפור על חתיכות, מחבלים וסופרמנים

ובמאי הוא איוו מילחמה נחמד ווינסטון הצעיר, מגיע אל בימת-ההסרטה. "זהו הפעם הראשונה שאני בישראל. באתי לתמישה ימים, והייתי רוצה להישאר יותר, אבל אני עסוק," אמר בצער. תמי מור מלישה את השחקן בגלימה לבנה שקופה, המאפר מאפר את פניו, והרי הוא מוכן לצילומים. "אני מגלם את אדוארד סלואט, המוח שמאחרי התטיפה. סלואט הוא אנגלי הנתפש לרעיון של ספטמבר השחור," הוא אומר. איש יחסי הציבור של הסרט, באר רוזנטל, ממחר לתקנו: "אירגון טרוריסטי," הוא מדגיש, "לא ספטמבר השחור." מצלמים את הסצינה בה ניתפש ה"מוח" במפקדתו על-ידי צנחנים ישראלים. ארבעה גברתנים מחוודון ישראל לצניחה

את העוזי בגבו, הם נעלמים בבטן המסוק. "קאט!" צועק הבמאי. "טוב מאוד, ל' הדפס!" צהריים — הסלואיזיה הישראלית מגיעה לביקור. פרמינג'ר — חלב ודבש. "אהבתי לישראל היא על-טבעית, אילו הייתי צעיר, הייתי בא לחיות כאן," הוא אומר. "סלח לי, מר פרמינג'ר," אומר לו כתבי הסלואיזיה, "אתה לא חושב שאתה קצת נאיבי?" פרמינג'ר כמעט נופל מהגיבעה, אך מתעלם מן ההערה וממשיך: "כשהסרט סתי כאן את אסטודוט, לפני 15 שנה, לא היו לכם פה אנשי-מקצוע. כעת יש לכם תעשיית-סרטים גדולה. איוו התפתחות!" אחרי-הצהריים — אל בימת-ההסרטה מגיע התסריטאי אריק לי פרמינג'ר, בנו של פרמינג'ר מקשריו עם החשפנית הנוודת

השבאב משער שכם

רודפים אחרי מסוק חיל-האוויר הישראלי, שבו נמצאים על-פי התסריט השבאב נלקחו על-ידי מנהל-הייצור של הסרט, יורם בן-עמי, משער שכם, שם ישבו באפס-מעשה על גדר-האבן.

גיפסי רוז לי. עותק בן עשרים-דקות של אביו המפורסם, אבל לעומת זאת סימפאטי וגלוי. "אמי סירבה לגלות ברבים את עובדת היותי בנו של אבי. נאלצנו לחכות עד אחרי מותה, ואז כינס אוטו מסיבתי עיתונאים והכיר בי כאופן רשמי," הוא מספר. הוא גרוש ואב לילד בן שש, מלווה

חופשית תופסים באטנבורו, ומריצים אותו אל בטן המסוק. פרמינג'ר לא מרוצה. חוזרים על הסצינה פעם נוספת. אטנבורו רץ, מתנשף, שער הדליל מתפרע. הגברתנים לוקחים את התפקיד ברצינות, אווזים בו בגסות, אחד מהם תוקע

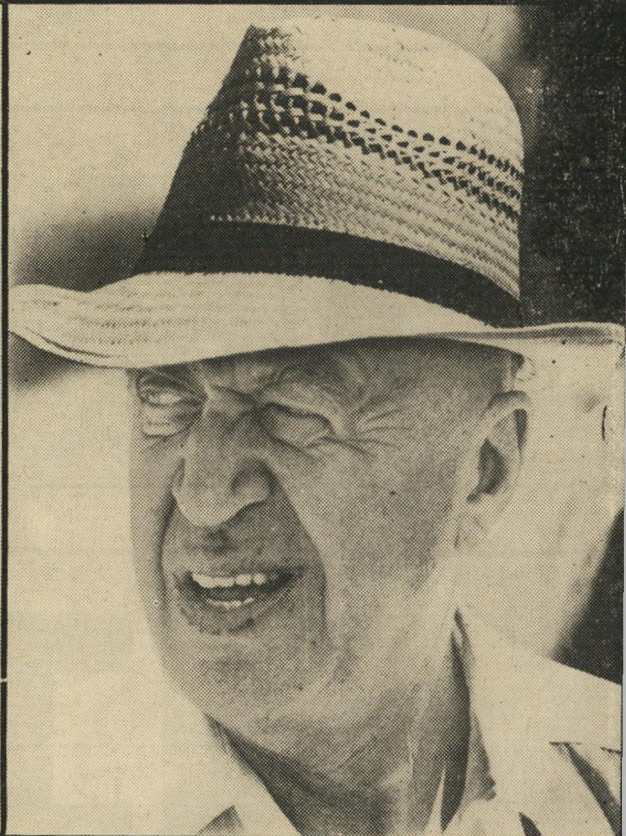
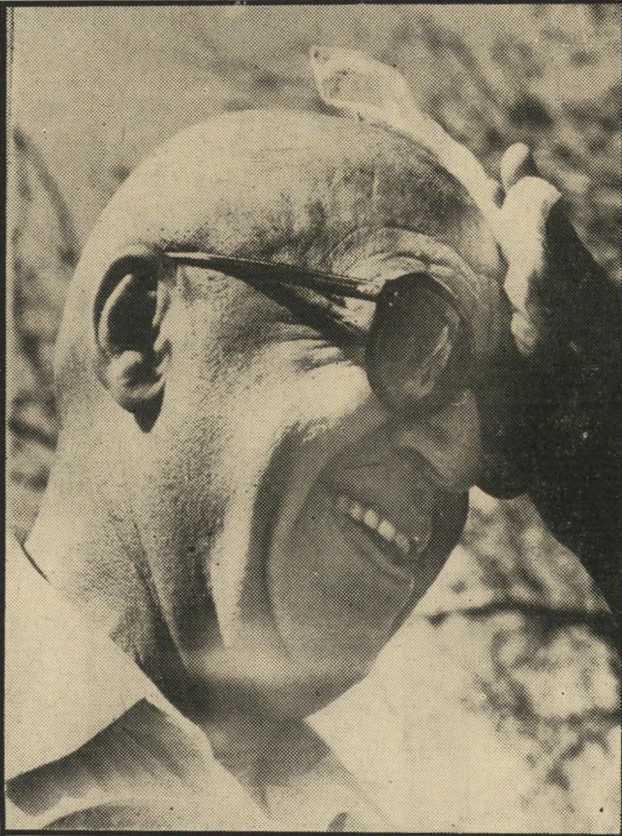
הסיגאר הנצחית

בפיו של השחקן פיטר אוטול, שבא אל בימת ההסרטה להצטלם, אך מצא עצמו מחפש עתיקות בשקדנות בכל רחבי הארץ. פרמינג'ר שיחרר אותו, באומרו לו: "אני יודע שאתה עסוק היום. לקחת אתמול את הגברת מחדר 412 לארוחת-ערב, מה? היא יפה מאוד!"

את צוות ההסרטה לכל מקום.

א'וטול — אנטי-כוכב

גבר צנוע, גבוה, עם סיגר בפיו, מסתובב על הגיבעה ומלקט אבנים. איש אינו שם לב אליו. אך מקרוב מאוד הוא נראה מוכר. אבל איך אפשר להיות בטוחים, כשבבקט הוא לא ניראה כמו בן שלום למר צ'יפס, ובאריה בחורף, הוא לא ניראה כמו לורנס איש ערב? מה שמסגיר אותו הן העיניים הכחולות, וממש כאן, על הגיבעה, כורע על שיבר-אבנים פיטר אוטול הגדול. "אני משוגע לארכיאולוגיה," הוא מספר. "טיילתי ברחל לאורכה ולרוחבה, הייתי כבר במצדה, בהרודיון, במעלות קומראן, בקיסריה ובכל מקום אפשרי. בשבילי זהו הגיגה אמיתית. התפקיד שלי ברוזבאד? אני איש סוכנות הביון האמריקאית, המוכנס לפעולה על-ידי אביה של אחת הנערות החטופות. כמובן שאני אוהב את התפקיד, אחרת לא הייתי עושה אותו." וכמו שהוא אומר את זה, קצת קשה לא להאמין לו. לפנות ערב, ההושך מתחיל לרדת. יורם בן-עמי, מנהל הייצור, פוגש את העיתונאים בדרך לירושלים. "כבר הולכים?" הוא שואל. "אתם מפסיקים את הסקופ של היום! ברילב מגיע במסוק כדי להעניק מדליה לפרמינג'ר." אבל הוא מעניק אותה לבד. ברילב מעניק מדליה לפרמינג'ר — זה כבר עניין לסרט אחר, בו קוראים לילד בשמו, ולא מסתתרים מאחורי כל מיני הגדרות מעורפלות כמו כאן, במקום בו המחבלים הערביים הם "אירגון טרוריסטי" אנונימי, דבר שימנע, כמקווה, אפשרות של הטלת חרם ערבי על הסרט.

נחמד? לא נחמד?

צוות-ההסרטה. כלפי העיתונאים, לעומת אנשי צוות ההסרטה, הוא נחמד מאוד, מתגלה אף כבעל חוש-הומור וכאוהב ישראל, והוא משתף-פעולה עם כל מי שיד וחלק לו באמצעי-התיקשורת.

אוטו פרמינג'ר, ב' מאי הסרט רוזבאד, נחמד, אומרים אנשי חבוש מיגבעת-קש איסקית. "הוא לא נחמד."